

Jožef Kočar

Ni poguma, ni lepote, brez strahu in brez samote

Odmik za moške v divjini 2016

Jožef Kočar

**Ni poguma, ni lepote,
brez strahu in brez samote**

Odmik za moške v divjini 2016

Jožef Kočar

Ni poguma, ni lepote, brez strahu in brez samote

Odmik za moške v divjini 2016

Lektor: Stane Kočar

Fotografije: Jožef Kočar, fotografije udeležencev na strani 3 Aleš Čerin

Oblikovanje in priprava za tisk: Stane Kočar

Naslovnica: na poti od Fare proti Metuljam

Zadnja stran: proti Iškemu Vintgarju

Hvala vsem, ki potujete z mano.

Jožef

POHOD OD IŠKE VASI PREK SNEŽNIKA DO ILIRSKE BISTRICE

V sobotnem jutru je bila Ljubljana pusta in prazna.

V soboto, 18. junija 2016, ob osmi uri se nas je enajst mož zbralo pri Ignacijevam domu in po res kratkih navodilih smo peš odšli okoli polovice grajskega hriba na Dolenjsko cesto. Tam je po nekratkem pogovoru voditelj ugotovil, da prvi avtobus pelje proti Iški vasi šele nekaj minut pred enajsto. Vili je predlagal povratek do sv. Jožefa, kjer smo imeli mašo.

Po dobri uri smo se vrnili na avtobusno postajo in se okrog enajste ure odpeljali proti Iški vasi. Od tam smo krenili po evropski peš poti E6 dogodivščinam naproti.

V soteski Iški Vintgar smo morali vodo prebresti kar bos, ker je bilo letos kar precej moče in višja voda.

Bila je kar mrzla!! Pot smo po soteski nadaljevali do sotočja Iške in Zale. Tam smo se okrepčali, malo nas je porosilo, potem pa je sledil vzpon iz soteske do Krvave Peči že na Bloški planoti. Vmes smo naleteli na kakšno zanimivost, kot npr. drevesa na spodnji sliki ...,

... voditelj pa je ovekovečil kranjsko lilijo, ki jo imajo skavti v svojem grbu.

Nekajkrat smo na kratko počli in nadomestili izpuhtelo vodo.

Franc iz Rašice je prišel na idejo, da bo v Krvavi Peči pri sorodnikih ali pa "sorodnikih" *nafehtal kofe*, kar mu je tudi uspelo.

Naprej ob poti smo našli tudi razne lokalne zanimivosti. Na sliki je vaško vodno zajetje ...,

... vodnik je bil pozoren na oznake in markacije ...,

... pa tudi na medvojno grobišče smo naleteli.

Tudi kakšen zanimiv pogled se je odprl med silnimi gozdovi, na sliki je Veliki Osolnik, ki leži nad Rašico.

V Selu pri Robu smo našli pravšnjo škarpo za počitek. Na sliki je cela ekipa razen fotografa in Franca, ki je šel po vasi iskat prenočišča, ker se je dan že nagibal.

Domačini so nas oskrbeli z vinom, pridružil pa se je tudi vaški posebnež s svojimi zgodbami.

Na sliki je tudi Franc, ki je imel zveze med domačini in je govoril njihovo narečje.

Po več ponujenih možnostih so se odločili, da gremo še dve vasi naprej, kjer nas je čakala na lepo pokošeni trati velika brunarica, prav prirejena za piknike in spanje.

Vodnik je zaradi vzpodbude spal zunaj na klopi, ostali pa v hiši. Od tam se nam je prvič prikazal posvetni del našega cilja, Snežnik. Na sliki je to špiček, ki je najdlje in najvišje.

In bil je večer prvi dan.

In bilo je jutro drugi dan.

Zamisel je bila, da bi se ta dan prebili do Starega trga v Loški dolini. Bilo je nedeljsko jutro in vremenska napoved že več dni ni obetala nič dobrega. Kljub temu smo se že nekaj minut po šesti uri iz lesenega "hotela" korajžno odpravili naprej. Prehodili smo vasi Boštetje in Naredi in po približno točno uri hoje, se je malo s ceste prikazal grič z lepo cerkvico sv. Ožbolta. Seveda smo zavili tja gor ...

... in posedli pod mogočna drevesa za veliko leseno mizo.

Pozajtrkovali smo (tudi piškoti so bili na mizi), Vili pa je imel prvi duhovni nagovor.

Po dobre pol ure smo jo, vsestransko okrepljeni, mahnili naprej proti Lužarjem. Ob cesti smo se s table ...

... poučili o zgodovini rimskih obrambnih zidov v teh krajih in ob res majhnem jezerčku z lokvanji naredili nekaj posnetkov.

Med vasema Lužarji in Strmca mi je pogled (in fotoapararat) pritegnil "bloški totem"
...,

... ki je jasen dokaz, da vse poti vodijo v eno smer. V naslednji vasi - Mramorovo - smo naleteli še na eno močno potrditev, da smo Slovenci res odlični, kaj odlični, vrhunski skladatelji drv.

Naprej od Mramorovega je bil daljši odsek brez znakov poseljenosti. Pokrajina je bila bolj travnata in precej zamočvirjena, na enem od razcepov smo se malo lovili kod in kam naprej. Na teh močvarah je bilo vse polno malo posebnih pajkovih mrež, ki so bile vse spletene v lijake.

Slika ni najboljša, a pajki že vedo zakaj mora biti tako narejeno. Ko smo uspešno prečili vse jarke in skrite luže, smo prišli do slavnega Bloškega jezera. Tam, prav ob obali, smo imeli mašo.

Pri jezeru je očitno doma en velik bober, ker je skoraj ves les nekaj izrezljan in *okrancljan*.

Tudi precej skoraj kičastih brunaric krasi okolico vode. Ker odobritve za kosilo ni bilo, smo se okrog jezera odpravili proti Novi vasi, do katere ni bilo prav

daleč. Vseeno pa nas je vmes pritegnil, po mnenju večine, lep križ. Aleš je začasno odmaknil rože, ki so baje kazile, pa smo slikali.

V Novi vasi pa groza: nedelja, trgovina seveda zaprta, prva gostilna s hrano pa je bila tri kilometre iz naše smeri. Za pot do tja, se nismo odločili in smo kar iz ruzaka požulili konzervo ali sendvič ali energijsko ploščico. In bilo je prav dobro. Po "kosilu" se prileže *kofe*. In že je skoraj domačin Franc iz Rašice imel v mislih neke "sorodnike", samo ni točno vedel, kje so. Pa se je rešila tudi ta malenkost in *kofe* se je prikadilo na mizo. Seveda brezplačno. Pri tej hiši so imeli en super prenosen, prevozen, razstavljen, nadgradljiv, eko, komforten, lep in lično izdelan in oh in sploh kurnik. Zamišljen je bil tako, da se ga prestavlja po vrtu in kure lahko brskajo po pesku, jejo travo, črve in tako naprej. Vendar na Blokah to ni delovalo, ker je prišla lisica, skopala luknjo pod ograjo kurnika in si postregla s kurami. Zato je kurnik stal ob hiši na betonu in njegova super funkcionalnost prestavljivosti sploh ni bila izkoriščena. Ker so vsi občudovali ta kurnik in ga je Aleš poslikal do detajlov, sem jaz usmeril v fotoaparatus v nasprotno smer in naredil naslednjo sliko.

Ko je na dnu skodelic ostal le še *zoc*, smo se podali naprej. Še v Novi vasi sem ob cesti zabeležil še en ostanek zgodovine.

Morala je bila visoka ...

... in mimo vasi Fara smo zakoračili na nakajkilometrsko ravnico z lepo zvijugano cesto proti vasi Metulje.

Ker nas je za vasjo čakal kar precejšen vzpon prek hribov v Loško dolino, smo si na samem začetku vasi privoščili kar konkretno dolg počitek.

Po začetni strmini je bilo še veliko poti gori-doli-naokoli in vmes še en Vilijev nagovor ...

... ter enourna puščava. Dan se je že kar vlekel in po vseh vrst steza, vlak in kolovozov smo prišli na cesto Knežja Njiva - Markovec - Stari trg. Pokošen parobek na ovinku je bil kot nalašč za pristanek in dotakanje in odtakanje vode.

Na tem ovinku je Aleš poslikal portrete vseh soborcev.

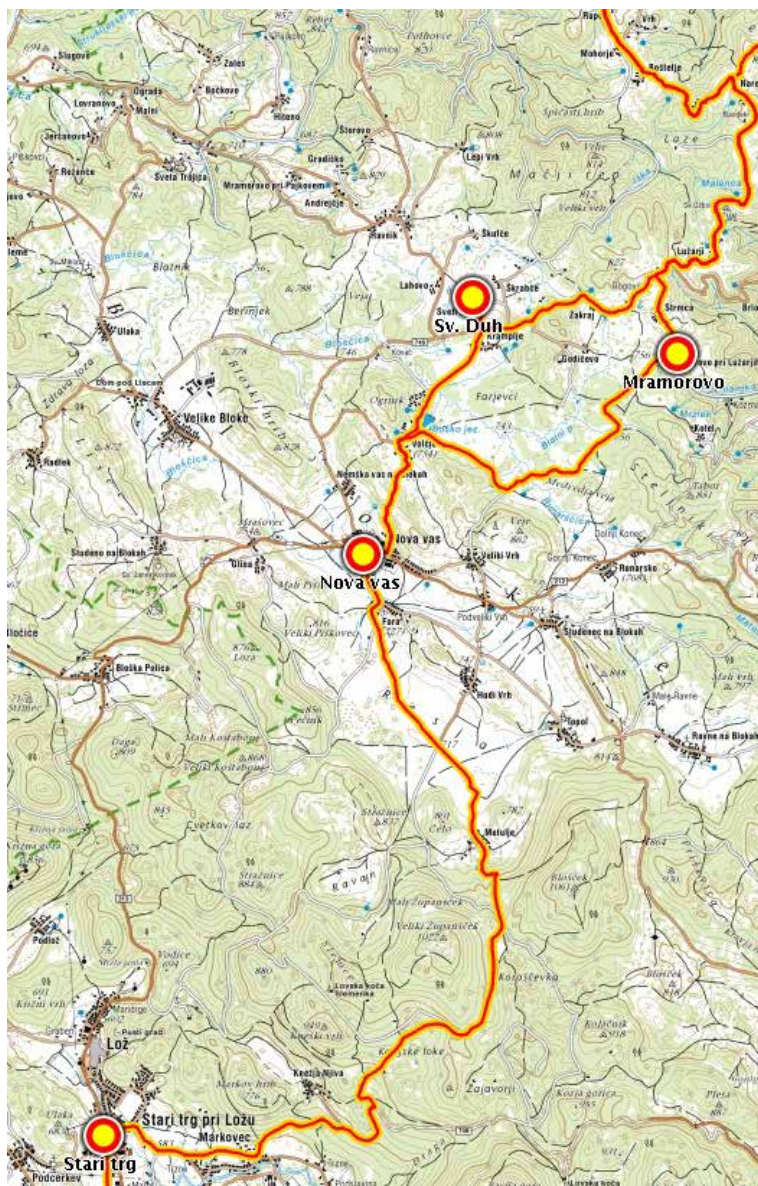
Sledilo je še nekaj kilometrov *štafnanja* po asfaltu in že v pojemanju dneva smo se znašli v Starem trgu pri Ložu. Ker je skoraj domačinu Francu zmanjkalo zvez in je grozila nevihta, je bilo določeno, da v farovžu poizkusi Vili. Bilo je vse zaklenjeno in celo župnikov telefon, katerega številko smo izbrskali na oznanilih, ki so visela na cerkveni tabli, je zvonil v Loretu. Dovolil pa je uporabo nekdanjega pôda ali štale ali karkoli je že nekdanj bilo. Če mi spomin še kaj služi, bi rekel, da je imel tu včasih župnik Janez Kebe parkiranega Golfa. Notri je bilo dosti prostora in veliko palet, tako da je vsak po dve uporabil za posteljo. Za štalo in farovžem so imeli pripravljenih več raznih rekvizitov: gugalnico, lično kapelico ...; predvidevam da za oratorij.

Že v temi smo se podali še k Šiptarju po kebab in v bife na pivo.

In bil je večer drugi dan.

Čeprav je bila vremenska napoved grozeča, cel dan nismo imeli niti kaplje dežja, sonca in vročine tudi ni bilo, tako je bila hoja prav prijetna. Ponoči okoli druge ure pa se je res močno ulilo, zato je bila streha prav dobrodošla.

Na sliki je vrisana naša pot drugega dne. Zgoraj desno so Mohorje, kjer smo zjutraj začeli s hojo, spodaj levo pa cilj drugega dne Stari trg pri Ložu.

In bilo je jutro tretji dan.

Zbudil sem se precej zgodaj, ker sem ležal najbliže podnih vrat, ki so imela spodaj kar kak decimeter zraka in je kar mrzlo pihalo v štalo. Vstal sem že okrog pol šestih. Zanimalo me je, kako kaže z vremenom. Ostali so še spali, saj smo bili ta dan vezani na nabavo hrane v trgovini, ki so jo odprli šele ob sedmih. Zunaj sem najprej opazil prst in kamenje, ki ga je naliv nanesel na dovoz do štale. Megle so se vleklye po hribih do doline, tudi oblaki so viseli zelo nizko in se podili z močnim vetrom. Po orientaciji o smereh neba, se je pokazalo, da jih žene močan severovzhodnik, kar sploh ni bilo tako slabo. Zdelo se je, da se vreme že obrača na bolje.

Pospravili smo po štali, zložili postelje (palete) na staro mesto, spokali nahrbtnike in okupirali trgovino. Nakupili naj bi dovolj hrane za tri dni, ker je od Loške doline naprej pot vodila po neobljudenih snežniških gozdovih. Po dodatni obtežitvi ruzakov s še eno *flašo* vode in kratkem priporočilu za dobro hojo kar na parkirišču najboljšega soseda, smo krenili na pot. Prek vasi Nadlesk, Šmarata in Kozarišče smo se v mokrem in oblačnem vremenu (- na mostu čez Obrh) ...

... usmerili proti gradu Snežnik.

Nekje ob poti smo naleteli na lepo znamenje ...

... in ob njem zapeli pesem o fatimski Mariji. Po kakih dveh urah hoje z zmanjšano močjo, se je na robu gozdov prikazal grad.

Med potjo skozi vasi so na več mestih našo pozornost pritegnile oznake za višino vode ob zadnjih velikih poplavih pred leti. Ponekod je bilo vode metre nad nami, ki smo stali na cesti. Zato ni čudno, da ljudje v teh krajih še niso pozabili, kako se delajo drevaki.

Pred gradom smo se za kaki dve uri utaborili kar na prostranem dvorišču. Dobro smo se podprli s hrano in se ofrišali v izviru za gradom. Na poti do naše “kopalnice” se je ponujal najbolj znani “koledarski” pogled na grad.

V izviru smo prali tudi cunje. Na spodnji sliki je naša žehta: na desnem prekatu ograje visita moji majici, na srednjem Aleševe cunje, na levem pa od vse ostale čete.

V gradu smo dotočili tudi vodo, ker naprej na pitno vodo ni bilo računati. Od tu pa do Mašuna se je Vili dal prepeljati z avtom, ker je njegovo koleno začelo resno protestirati. Mi pa smo zagrizli v strmo pobočje za gradom. Nekdaj je tu pot v ključih vodila navzgor, po žledu pa poti ni več. Alešev kompas je pokazal, da ni druge izbire kot frontalni napad na strmo, razrito, polomljeno in sploh odbijajočo goščavo. Po kakšni uri zoprnega plezanja in kobacanja v strmino s petnajst in večkilskimi ruzaki smo, z od polomljenih vej in kopriv opraskanimi in opečenimi nogami, dosegli majhno uravnavo. Izkazalo pa se je, da smo zadeli točno pravo mesto.

Kaj je ta kamen ne vem, bržkone pa je kaka grajska Luiza sem gor hodila na sprehod. Od tu naprej smo bili spet na več ali manj uhojeni poti. Preostanek dneva smo hodili skozi širo no širne snežniške gozdove, po stezah, cestah, cesticah, vlakah, sekali ovinke, lazili čez skalne skoke in ovinkarili okoli vrtač, dolinic in dolin, kucljev, hribčkov in hribov. Deset parov oči je vso pot budno pazilo, ako bi se kje v blatu na poti ali ob poti pojavile sledi gospodarja teh gozdov. Nobenega odtisa tac nismo opazili, pač pa je bilo ob poti kar precej razkopanih trhlih štorov, v katerih je medo iskal mravlje. Med hojo smo v mislih premlevali še navržene duhovneh misli, imeli "puščavo" in se spomnili vrlega Vilija, ki je medtem že počival na Mašunu in šoferki, ki ga je pripeljala do tja, pojasnil nekaj pravil vožnje skozi življenje v težavnih razmerah. Vreme je bilo cel dan bolj oblačno, za hojo prav primerno, manj pa za sušenje majic na ruzaku, ki sta cel dan ostali mokri. Pozno popoldne je pričelo še rahlo deževati, tako da marel in pelerin nismo zaman nosili s seboj. Hujšega ni bilo in po kake pol ure rahlega pršca smo dosegli cilj tega dne. Mašun je že dolgo časa poznan kot gozdarska in lovska meka, na kar opozarja kar nekaj razstavljenih eksponatov.

Na sliki desno je fotelj v obliki roke in levo od njega stojalo za kolesa. Po stenah so obešene sekire ...,

... žage, rogovje, medvedova koža, nagačeni ptiči ..., vsega niti nisem slikal.

Po privalitvi malo mokre čete v veliko jedilnico tamkajšnjega gostišča smo kar za veliko mizo, v pravem lovskem ambientu, opravili sv. mašo.

Berilo nam je bral sam vodja Aleš.

Zatem smo naročili večerjo, za katero so kuhinjo zagnali s polno paro in si izgovorili nekaj časa za pripravo. Vili nam je že prej rezerviral spodobna prenočišča in zapodili smo se po sobah. Stuširali smo se, preoblekli v sveže majice, razstavili mokroto po radiatorjih in se v pol ure spet zbrali zdaj že za našo mizo.

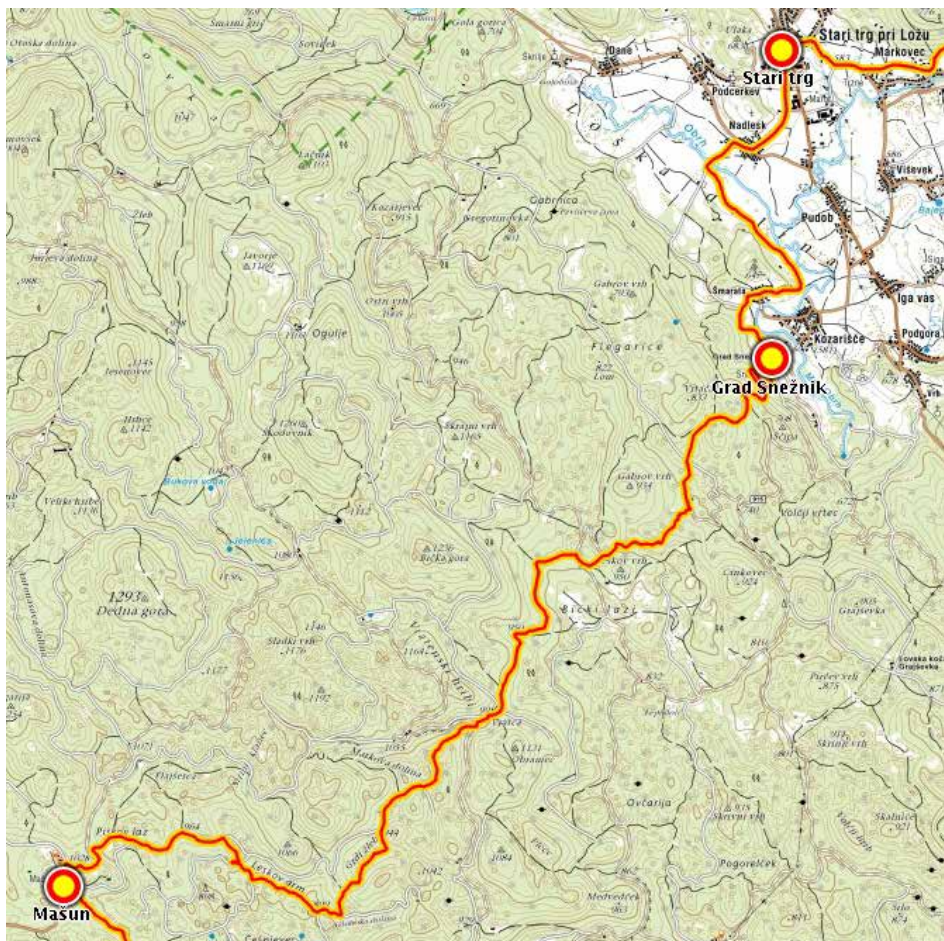

Večerjali smo divjačinski golaž, ki je prav padel v vrečo. Zraven smo zalili s pivom in dobili še vsak po svoje okrancljano sladico.

Med našo večerjo so se v gostišče vrnili Italijani, ki so nekaj ur pred tem šli opazovat medvede. Bili so vsi navdušeni, ker so jih baje videli kar šest in so žlobudrali eden čez drugega. Ko smo pojedli in popili, smo zapeli še pesem Angelček varuh moj ... in se odpravili počivat. Italijani so ob ubranem, možatem petju iz našega kota kar obnemeli! Sobo sem si izbral skupaj z Vilijem, ki je poznan smrčač. Ponujal mi je ušesne čepke, pa jih nisem maral. Dokler nisem zaspal, sem ga še slišal, potem pa me niti letalski motor ne bi prebudil.

In bil je večer (že kar pozen) tretji dan.

Na sliki je vrisana pot tretjega dne. Zgoraj desno je Stari trg, kjer smo zjutraj začeli s hojo, spodaj levo pa naš cilj tega dne, Mašun.

In bilo je jutro četrti dan.

Zjutraj sem se še pred piskanjem mobitela zbudil kot nov. Tudi Vili se je odpočil in sklenil, da bo šel z nami. Pospravili smo po sobah, zbrali svoje stvari in se odpravili na zajtrk. Po restavracijskem zajtrku in poravnavi finančnih malenkosti za naš komforten postanek na Mašunu smo se spet podali v naravno okolje. Pred gostiščem sta nas pričakala drvar in medo.

Medvedov je bila polna cela pot, čeprav nismo videli nobenega, še celo prave sledi ne, razen prask krempljev na razklanih štorih. O medvedih je vsak vedel skoraj vse in v vsaki vasi so ga ravno dan ali dva prej videli, kako je stikal naokoli. Ker smo najedeni že bili, smo pred hišo posvetili trenutek ali dva še drugim smotrom in se odpravili novemu dnevu naproti. Ta dan je bil v načrtu vzpon na Snežnik, ki je bil nekak simbolni cilj na našem pohodu in še spust na drugi strani do Sviščakov. Spet smo hodili skozi silne gozdove in od časa do časa malo predahnili.

Pot se je vedno bolj strmo vzpenjala in škripanje v Vilijevem kolenu se je spet začelo oglašati. Pa je prišlo pametni glavi na misel, da bi Vilijev ruzak nesli na kolu. Tako so nastali legendarni posnetki s tega Odmika.

Po vročem vlačanju težkih ruzakov v strmino, se je visoko drevje začelo umikati, pojavilo se je rušje in dosegli smo Mali Snežnik, ki je z grebenom povezan z višjim vrhom.

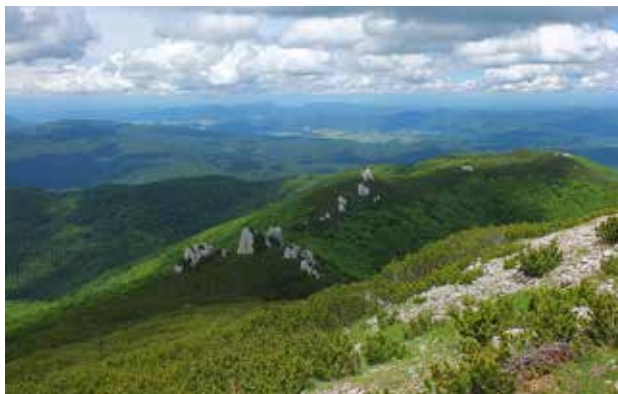

Tudi razgledi so bili od tu naprej prav enkratni. Na spodnji sliki je pogled v smeri Nanosa, ki je hrib na obzorju, podoben mizasti gori, desno od sredine slike.

Zgornja slika prikazuje pot po grebenu proti koči, ki je tik pod vrhom. Odprl se je tudi pogled proti Staremu trgu v Loški dolini, od koder smo krenili pred dvema dnevoma.

Loška dolina je jasa v daljavi na sredini slike. Meni se zdi razgled s Snežnika malo poseben. Kamorkoli pogledaš, vse sami neizraziti z gozdom poraščeni hribi in hribčki. Vse kar je izrazitega ali poznanega pa je daleč, daleč na obzorju in naprej.

Po dobre pol ure hoje po skalah smo vsi uspešno dosegli vrh in Aleš je vsakega posebej pozdravil. Tudi pujs na kolu se je pridružil; slika ga prikazuje na zadnjem stopu pred kočo.

Pri koči se je odprl pogled še na drugo stran proti Hrvaški in morju. Na naslednji sliki je Kvarnerski zaliv s Cresom in Krkom, najvišji hrib na desni pa je Učka, že daleč na Istrskem polotoku.

Slika je zanič, vključil sem jo samo zato, ker je edina z morjem!

Na vrhu smo imeli blažen mir. Ko smo prišli, so bili pri koči še trije drugi ljudje in en pes, pa še ti so kmalu odšli. Vreme je bilo zelo primerno, delno sončno in oblaki so bili prav fotogenični. Čisto na vrhu smo imeli mašo z razgledom na vsaj pol Slovenije in še čez.

Za oltar je bila kar ena od primernih skal.

Po maši smo se še telesno podprli in užgali počitek na visoki ravni.

Na sredi slike, med gozdovi, se vidi večja jasa, kjer je smučišče na Sviščakih. Tam je bil naš dnevni cilj, ali pa še bolj malo naprej, da bi bila zadnja etapa malo krajša. Od Sviščakov do Ilirske Bistrice je prek dvajset kilometrov poti in krajša pot zadnjega dne bi nam omogočala večjo prilagodljivost na vlakovne vozne rede. Vseeno smo si privoščili kar dolg počitek na lepem kraju in po gasilskem slikanju pred kočjo smo, malo pred šesto popoldne, krenili v dolino.

Sledeča slika prikazuje pot z vrha Snežnika, po desni smo se povzpeli, po levem kraku pa spustili proti Sviščakom.

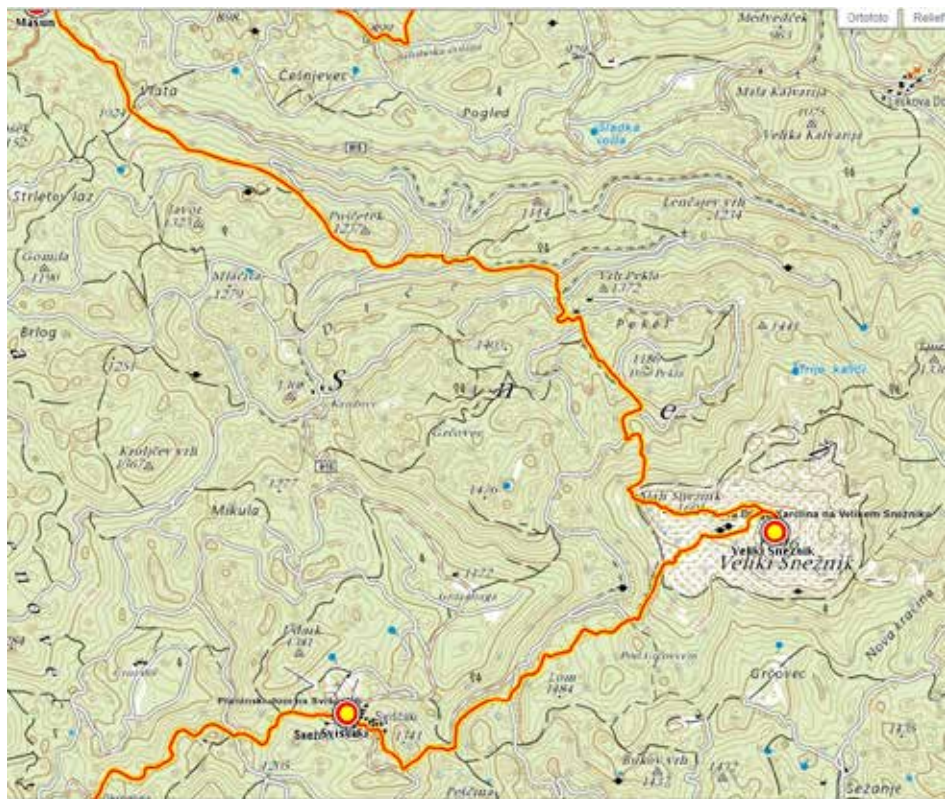

Tam je bila kočja nepričakovano odprta, oziroma bolj natančno, oskrbnika sta nas že večji del dneva čakala, ker je obveščevalna javila, da prihaja večja skupina. In skupina je posedla in naročila pivo. Že v navodilih za udeležbo na Odmiku je voditelj Aleš opozoril, da pivo odlično nadomešča vitamine in minerale (pa še kako kalorijo doprinese). Skupina je bila tudi zelo zagreta za spanje v koči, a voditelj ni popustil, češ da enega od ciljev (spanje pod zvezdami), še nismo izpolnili. Hočeš, nočeš smo se poslovili od prijaznih oskrbnikov in odšli naprej.

Po prehojenih kakih treh kilometrih poti smo zavili v gozd in našli primeren prostor za počitek. Nabrali smo suhih vej in Aleš je prav po skavtsko zakuril ogenj. Ob ognju smo povečerjali, poslušali še zadnje misli Vilija za ta dan (O strahu in pogumu!) in že v trdi temi razvili podloge in spalne vreče. Takrat pa je prišlo do, zdaj že legendarnega, padca polha z bukve. Polh je očitno prišel pogledat kaj se dogaja, pa mu je popustil oprimek in compnil je na sosedovo spalno vrečo. Najhitreje se je znašel Aleš in nameril svetilko na tisto mesto. Polh jo je tako užgal v hosto, kot na tisti sliki v Slavi vojvodine Kranjske, ko jih hudir goni. Celo noč je precej močno pihalo. V krošnjah je šumelo prav tako kot poleti ob morju, ko potegne burja skozi borovce. Prednost tega vršanja vetra v krošnjah je bila ta, da nismo slišali drugih vznemirljivih nočnih gozdnih šumov. Očitno pa sem se zaradi izkušenj iz štale v Starem trgu preveč oblekel in nisem mogel zaspati, ker mi je bilo prevroče.

In že nekaj časa je bil večer četrti dan.

Po občutku bi rekel, da sem okrog ene ure zjutraj vstal, slekel flis in nogavice, potem me je pa zmanjkalo do jutra.

Na sliki je vrisana pot tega dne. Od Mašuna skrajno levo zgoraj, preko vrha Snežnika do Sviščakov in še malo naprej do skrajnega spodnjega roba slike pri Okroglini, kjer smo spali.

In bilo je jutro pèti dan.

V gozdu se je počasi pričelo svetliti in, ko je bil spanec najprijetnejši, smo se vzdignili, ...

... pospravili svoje postelje, si jih zadégali na rame in se nemudoma odpravili v novi, zadnji dan Divjine. Ta dan je obetal biti sončen in vroč in je tak tudi bil. Sprva smo hodili v gostih, listnatih gozdovih in vročine nismo čutili. Po kaki uri hoje in klicu s čela kolone, pa se je temperature kar malo dvignila. Po štirih dneh, z očmi na pecljih, smo zagledali sledi medveda.

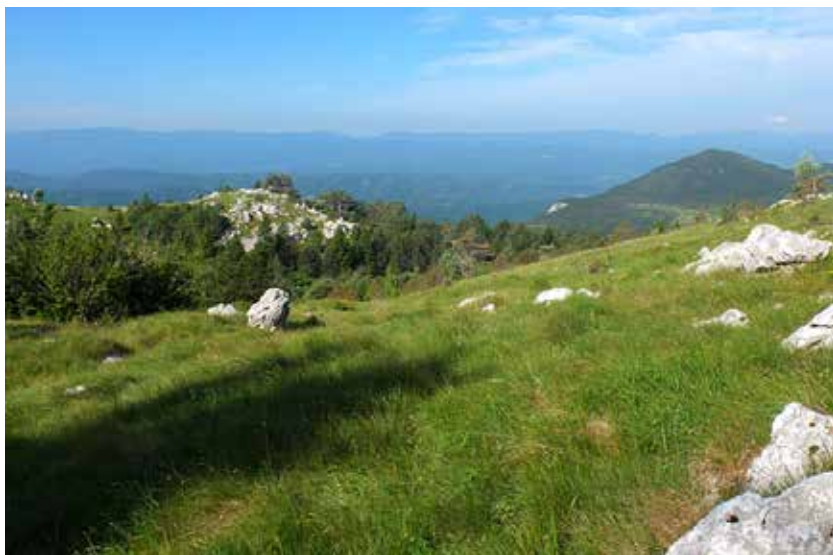

Medvedje **SO**. Poznavalec je ocenil, da je bil medved srednje kategorije. Takoj smo na čelo poklicali Ivota, ki je hodil bolj na začelju. On je imel SPREJ, ki mu ga je iz Avstrije prinesel kolega, ko je slišal, da se podaja med medvede. Nikoli pa ga ni pokazal, tako, da se sploh ne ve ali je bil sprej za medvede plašit ali sprej proti komarjem! Dobro smo si ogledali odtise, jih poslikali in zapeli Sveti angel po vojaškem napevu. Ta napev najbolje zveni v rahlem drncu!

Malo naprej smo v blatu ob poti videli tudi odtise malih otroških šapic in sled divje svinje.

Aleš nas je že zjutraj opozoril, da bomo prečili mejo med celinsko in mediteransko pokrajino. In res, meja je bila nenavadno ostra. Ko smo prišli na rob gostega listnatega gozda, se je pred nami odprlo spuščajoče pobočje pravega Mediterana: grmičevje, borovci, ruj, drugačne rožice, drugačen vonj ...

Pokrajina se od Sviščakov proti Ilirski Bistrici vseskozi počasi spušča. Da pa je bil tudi ta dan še malo zabeljen, se je znašel na poti še hrib Kozlek. Voditelj nas je potolažil, da ga ni niti za eno Šmarno goro. Je pa pravi hrib, strm, s planinsko kočo na vrhu, ki pa je bila zaprta. Vročina je bila kar huda, zato smo na vrhu počili in iz nahrbtnikov pojedli nekaj med zajtrkom in kosilom.

Tu smo imeli tudi zadnjo mašo na poti.

Ker je bilo v dolino še kar daleč ...,

... smo kmalu odrinili naprej.

Bolj smo se bližali obljudenim krajem, boljša je bila cesta in težja hoja. Nazadnje smo tolkli cele kilometre asfalta.

Vilijevo koleno se je spet razbolelo, zato je hodil za nami in štopal, vendar prav dosti mu ni bilo prihranjeno, mogoče kake tri kilometre trdega asfalta. Dogovorili smo se, da nas bo počakal na železniški postaji. Ko smo v zgodnjem popoldnevu pridrsali do cilja, se je Aleš odpravil na postajo po Vilija, mi pa smo

okupirali letni vrt prvega gostišča na katerega smo naleteli in naročili pijačo. Ravno tedaj, ko so začeli nositi na mizo, je privihral Aleš in povedal, da Vili ne more s postaje in bo počakal kar tam, vlak proti Ljubljani pa odpelje čez dvajset minut. Od železniške postaje smo bili oddaljeni kake pol kilometra. Kaj se je dogajalo zatem, ni prav jasno in tudi ni nikjer zabeleženo. Vsak po svoje smo se reševali s svojim pratežem proti postaji, kot razbita Napoleonova vojska pred Moskvo. Po kakšni izgubljeni majici, ki jo je pobrala *pozadina*, smo se začuda vsi in začuda pravočasno zbrali na postaji in se vkrcali na vlak.

Po prestopanju v Pivki in kaki uri in pol drdranja s hitrostjo 40 do 50 km/h smo pridrsali na ljubljansko železniško postajo. Prestavili smo se čez park do Kratochwilla, da smo nadomestili neizpito, polito in sploh pokvarjeno pijačo v Ilirski Bistrici. Ob pijači smo zmazali še štiri velike pice in se mentalno začeli pripravljati na urbano okolje. Družba se je začela počasi drobiti: ta na vlak, oni na avtobus, spet tretjega so prišli iskat z avtom ... Nazadnji smo ostali še štirje mušketirji, ki smo se peš podali po ljubljanskih pločnikih do pakirišča pri sv. Jožefu, kjer smo imeli prevozne konjiče. Od tam sem se odpeljal domov, zastor je padel in ...

...bil je skoraj večer peti dan.

Na sliki je vrisana pot tega dne. Od spanja v gozdu nekje pri Okroglini na desnem robu slike, preko Kozleka spodaj na sredini, vse do cilja v Ilirski Bistrici skrajno levo.

